

SINBAD'IN MACERALARI

Jack Saylor

**GİZLİ
VADİ**

GENÇ HAYAT

GEÇEN KİTABIN ÖZETİ

Genç Sinbad, küçük ailesinin şefkatli kucağında mutlu bir çocukluk geçirmişti. Halası Müşire, ablası Kamerzad, mahalle arkadaşı Safan ve köpeği Kitmir ona sevgilerin en güzelini sunmuşlardı. Serpilip büyüdüğünde ise hayatını değiştirecek bir gerçekle baş başa kalmıştı. Halası tarafından anlatılan bu gerçek, öldü bilmediği babasının yıllar önce çıktığı bir iş gezisinden dönmediği idi. O gittiğinde anne karnında bir bebek olan Sinbad, doğumdan birkaç gün sonra da annesini yitirmişti.

Halasının ağzından bu öyküyü dinleyen Sinbad, hemen babasını aramak için yola çıkmaya karar vermişti. Babasına ne olduğunu öğrenmeden evde rahat oturması imkânsızdı. Baba özlemi yüreğini yakmaya başlamıştı. Bu amaçla yollara düşen Sinbad, o diyar senin bu diyar benim babası Şahbender'in izini sürer olmuştu.

Halasının anlattıklarıyla başlayan macera dolu yolculuklar Sinbad'ı tehlikeden tehlikeye atmış; eşkıyalar, hırsızlar, esir tacirleri, krallar, prensler ve baba dostlarından oluşan birçok insanla tanışmasını sağlamıştı. Babası hakkında hemen her şeyi öğrenmiş, iş arkadaşlarından çoğuyla dostluk kurmuştu.

Bu macerada ise köyün birinde büyük bir deve satın alan Sinbad, gösterişli bir semer aldıktan sonra hiç tanımadığı ıssız bir çölde yol almaya başlamıştı. Çölde kurtların saldırısına uğrayan Sinbad, onlardan kurtulup yol kesicilerin eline düşmüş, ancak onların elinden kaçmayı da başarmıştı. Sonra büyük devesi ve fedakâr köpeği Kitmir'le yola düşmüştü.

Yolda derin bir vadiyle karşılaşmış ve vadiye inen uçurumun kenarında konaklayıp sabahı beklemeye başlamıştı. Bu derin vadiyi aşıp yola devam etmeye kararlıydı.

Uyandığında güneş hayli yükselmiş, deyim yerindeyse tere batmıştım. Ağır hareketlerle yerimden kalktım. Gözüm, dün neredeyse yuvarlanacağımız derin vadiye takıldı. Gece başımdan geçenleri anımsadım. Yol kesicilerin eline düşüşüm, mağaraya hapsedilişim, onların sızıp kalışları, Kıtmir'in yardımıyla mağaradan kaçışım, hırsızları yanıltmak için tepeye yaktığım ateş ve bu vadiye gelişim.

Bu belâlı yolculuk ne zaman bitecekti? Babamı bulmak için rahat evimi bırakıp gelmiştim.

Ama ne babamı bulabilmiş, ne de tehlikelerden kurtulabilmişim! Kaderin cilvesine bakın, ıssız adalar, vahşi çöller, azgın denizler ve yırtıcı hayvanlarla dolu ormanlar. Bir türlü başım belâdan kurtulmuyordu.

Bu zorluklar daha ne kadar sürecekti? Babamı nerede, ne zaman bulacaktım? Bu sorunun yanıtını bir türlü bulamıyordum. Gerçi babam da şu dünya üstünde onun için ölümü göze alan bir oğlu olduğunu bilmiyordu. Bu talihsiz genç, düşünüyü ne zaman gerçekleştirecek, yıllardır aradığı babasına nasıl ve nerede kavuşacaktı?

Babamı bulacaktım! Başka yolu yoktu! Gerekirse bir bu kadar daha sıkıntı ve zorluk çekecektim, ama asla vazgeçmeyecektim.

Çünkü o benim babamdı. Başka bir babam yoktu. Ondan ayrı olabilir, onsuz yaşayabilir miydim?

Uçurumun kenarında durup aşağıdaki derin vadiyi incelemeye başladım. Dikkatlice baktığımda yukarıdan aşağı doğru inenlerin ayak izlerinin oluşturduğu bir patika gördüm. Vadiye inmek için bu patikayı kullanmaya karar verdim.

Bu patikaya girişimin belli bir amacı yoktu. Çünkü bu yolun beni nereye götüreceğini tam olarak bilmiyordum. Sırf gezginlere özgü bir merakla, yolun nereye çıkacağını öğrenmek için patikada

yürümeye başladım. Bu dar patikada yürümesi imkânsız olduğundan devemi durduğu yerde bırakmıştım. Patikada ilerledikçe, öngördüğümden çok daha dik olduğunu gördüm. Ama geri dönmeyip pürdikkat inmeyi sürdürdüm. Dikkat etmezsem altımdaki çakıl taşlarından kayarak vadinin dibine düşmem işten bile değildi.

Yorulmuştum. Ayak kaslarım gerilmeye başlamıştı. Ama geri de dönmüyordum. Çünkü inatçılık gibi kötü bir huyum vardı.

Yaklaşık bir saat sonra amacıma ulaşmış, vadiye inmiştim. Başımı kaldırıp da yukarı baktığımda uçurumun ne kadar derin olduğunu daha iyi anladım. Neredeyse gözle seçilemeyecek kadar uzakta kalmıştı. Bu uzun ve sıkıntılı yoldan inmenin ne kadar büyük bir ahmaklık olduğunu şimdi daha iyi anlamıştım. Belli bir plân ve amaç olmaksızın nasıl böyle bir aptallık etmişim?

Vadide öbek öbek yığılmış taşlar, kum tepelikleri ve uçurumun dik yamaçlarında insanlar tarafından yapılmış olduğu açıkça belli olan kazma izleri gördüm. İnsanlar bu kurak vadiyi ve dik yamaçları niçin kazmışlardı acaba?

İlk aklıma gelen, bu vadinin bina yapımında kullanılan taşların çıkarıldığı bir taş ocağı olmasıydı. Peki bu taşları taşıyacak arabaların tekerlek izleri neredeydi? Çıkarılan taşlar nasıl ve nereye götürülüyordu? Bildiğim kadarıyla yakınlarda yerleşim merkezi de yoktu.

O anda aklıma başka bir fikir geldi. Belki de burada altın veya benzeri değerli bir maden arıyorlardı?

Bu fikir beni de araştırmaya özendirdi. Merakla çevreyi kolaçan etmeye başladım. Taş ve kum yığınlarını karıştırdım. Elimle yokluyor, ayağımla itekliyordum. Çok geçmeden aklıma gelmeyecek bir şey oldu ve mermerden yapılmış bir heykelcik gördüm. Ömrümde böylesine güzel ve eşsiz bir parça görmemiştim. Heykeli alarak tozlarını temizledim ve daha bir dikkatle incelemeye başladım. Heykele hayran kalmıştım. Yorgunluğum geçmiş, neşem yerine gelmişti.

Çok değerli antik bir eser olduğu belliydi. Anlaşılan bu mekân geçmişte değerli eserlerin saklandığı bir örendi. Bunu bilen bazı kimseler de buraya gelip kazılar yapıp gitmişlerdi.

Peki niçin gitmişlerdi? Acaba aradıkları şeyi bulmaktan ümit keserek mi gitmişlerdi, yoksa alabildiklerini aldıktan sonra bir daha gelmek üzere mi gitmişlerdi? Belki de geri dönüp kazılara devam edeceklerdi?

Bulduğum heykel, araştırma arzumu daha da kamçılıyordu. Mekânı daha titiz bir şekilde incelemeye giriştim. Bu kez gördüğüm her şeyi elimle yokluyor, her taşın altına bakıyordum. Mekânın sırrını öğrenmekten başka bir şey düşünemez olmuşum. Acaba daha neler vardı? Çok geçmeden bir şey daha buldum.

Bu, gizli bir tünele açılan bir kapıydı. Üstü taşlarla örtülmüştü. Acaba bu kapının ardında neler vardı?

Kapının üstündeki taşları birer birer kaldırdım. Sonunda içeri girebileceğim büyüklükte bir gedik açılmıştı. Oradan içeri girdim. Dar ve oval bir tünele girmiştik. Bir süre durup cesaretimi topladım. Birden Dağın Hükümdarı'nın beni attığı tüneli anımsadım. Bir süre sonra kendi kendime şöyle dedim: Niye korkayım ki? Nasıl olsa bu tür tehlikelere alıştım.

Bu şekilde kendimi cesaretlendirip tünelde ilerlemeye başladım. Bastığım taşlardan kayarak düşmemek için çok dikkatli ilerliyordum.

İyi ki tünel uzun değildi. Çok geçmeden sonuna ulaşmıştım. Burası kare biçiminde dört duvarlı bir odaydı. Duvarlardan her birinin üstünde bir kapı vardı. Kapıları sırayla açmayı denedim. Ama dördü de sıkıca örtülmüştü. O kadar zorlamama karşın bir milim bile oynatamamıştım. Ne yapacağımı bilemiyordum. Geri dönmek de gücüme gidiyordu. Bir an devemin ve Kıtırmir'in seslerini duyar gibi oldum. Tepeden inerken onları tamamen unutmuştum. Birileri gelip onları götürebilirdi! Sahip olduğum her şey onların yanındaydı.

Yaptığım aptallık için kendimi affedemiyordum. Nasıl olmuştu da merakıma yenilip bu işe kalkışmıştım. Birden devem ile Kıtırmir'in yanına dönmeye karar verdim.

Tünelin ağzına çıktığımda devem Barike'yi gördüm. Kıtırmir ortalıkta görünmüyordu. Dik uçurumu da göremiyordum. Çünkü önümde hiç beklemediğim bir şey duruyordu. Bu bir insandı. Bu ıssız yerde insanın ne işi olabilirdi?

Ancak bu insan, insanı korkutup endişelendirecek türden bir görünümüne sahip değildi. Aksine bildik ve normal bir görünümü vardı. Beni korkutup kaygılandıran burada benden başka birinin bulunmasıydı.

Çok geçmeden adam karşıma dikilerek gayet sıcak bir ifadeyle sordu:

- Kimsin ve nereden geldin?

Yanıt vermeden önce bir süre sustum. Sanırım adam tünelden çıktığımı görmemişti. Hatta tünelin kapısını gördüğünü de sanmıyordum. Yanıt vermede ağır davrandığımı görünce beni süzmeye başladı. Gözü hemen arkamdaki tünel kapısına takıldı. Sanırım beni yer altında yaşayan cinlerden biri sanmıştı. Birden sırtını dönüp korkuyla kaçmaya başladı. Anlamadığım bir şeyler söylüyordu.

Bunu fırsat bilip peşinden koşmaya başladım. Ellerimi hipnoz yapanlar gibi ona doğru kaldırmış ilerliyordum. Adam birden durdu. Ne yapsa gidemiyordu. Korku dolu bir ses tonuyla şöyle dedi:

- Ne olur beni bırak ey cin! Ne olur peşimi bırak!

Nefesimi çekip şöyle bir üfleyerek kalın bir sesle şöyle dedim:

- Gözlerini kapat, sırtını dön ve buradan git! Sakın gözlerini açma! Koşabildiğin kadar hızlı koş!

Adam birden gözlerini yumdu ve arkasına dönüp şeytan kovalıyormuş gibi kaçımaya başladı. O an adama acıdım. Ama ondan kurtulduğum için de seviniyordum.

O an tek düşündüğüm, bir an önce eşyalarımı bıraktığım tepeye geri dönmektir. Ama yol, çok zorlu ve çetindi. Bir saatte indiğim yere çıkmam neredeyse akşamı bulmuştu.

Patika yola baktıkça ümitsizliğim daha da artıyordu. Ara sıra arkama bakıyor, adamı görmeye çalışıyordum. Oysa adam gözden kaybolalı çok olmuştu. Sanırım kendisi için güvenli olacak bir yere varmıştı. Herhâlde vadinin biraz ötesinde bir yerleşim merkezi ve insanlar vardı. Tepeye çıktıktan sonra ben de o yönde ilerlemeye karar verdim.

Adamın gittiği yöndeki yolun sonuna varınca hiç ummadığım bir manzarayla karşılaştım. Bu, hem ürkütücü hem de acıklı bir manzaraydı. Aynı zamanda içimde bir ümit ışığı yanmıştı. Fakat çok dikkatli olmam gerekiyordu. Yola devam etmeden önce bir süre durup düşünmeliydim.

Adamın kaçıdığı yolun sonunda çıplak araziye kurulmuş bir sürü çadır görünüyordu. Uzaktan bakıldıklarında müteahhitlerin yol, köprü ve benzeri projeler için kurdukları şantiye çadırlarına benziyorlardı. Çadırlar çok geniş bir alana kurulmuştu. Aralarında belli uzaklıklar bulunan çadırların etrafına çiçekli bitkiler ekilmiş ve çit çekilmişti. Ancak bu çitler, gelip geçeni engellemekten çok, sınır belirlemeye yarayan sembolik çitlerdi. Çadırlara iyice yaklaştığımda korkup irkildim. Beni korkuttuğu kadar acıma duygularımı harekete geçiren şey, kovaladığım adamın çadırların ortasında yatıyor olmasıydı. Çadır sakinleri üstüne yığılmış, ona ne olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Yüz ifadelerinden acı çektikleri anlaşılıyordu. Aklıma birden adamın

korkudan ölmüş olabileceği fikri geldi. Adamcağız yaşadığı korkuya dayanamayarak çadırların ortasına cansız yığılmış olabilir miydi?

O anda büyük bir acı hissettim. Bir cana kıymıştım! Hem de hiçbir günahı olmayan bir cana!

Yanlarına vardığımda adamlar hâlâ yerde yatan arkadaşlarıyla ilgileniyor, nabzını kontrol ediyorlardı. Çitleri aşırıp çadırların arasına girdiğimi fark etmemişlerdi. Adamcağızın durumunu tam olarak öğrenebilmek için yavaşça yanlarına sokuldum. İçlerinden biri, 'Yaşıyor! Yaşıyor!' diye bağırdı.

Herkes rahatlamıştı. Ama yine de adamın başından kalkmıyorlardı. Zavallı adam, belki nefes alamamaktan dolayı ölüp gidecekti. Bu durumdaki hastaların üstünün açılarak nefes almasının kolaylaştırılması gerektiğini deneyimlerimle biliyordum. Hastanın olabildiğince bol temiz havaya ihtiyacı vardı. Birden aralarına karışıp 'Çekilin de adam nefes alsın!' diye bağırmak istedim. Ama beni görüp beklemediğim bir tepki gösterebilirlerdi. Bu sebeple susmayı yeğledim.

Adamlardan hiçbirinin böyle bir durumdaki hastaya nasıl ilk yardımda bulunulacağını bilmediği görülüyordu. Bunların tamamı cahil kimselerdi. Yürekleri şefkat doluyken beyinleri bilgiden yoksundu. Azıcık bilgileri olsa adama uyarıcı bir takım kokular koklatabilir, en azından yüzüne su serpebilirlerdi. Gömleğinin yakasını açıp daha rahat nefes almasını sağlayabilirler, ellerini ve ayaklarına masaj yapabilirlerdi. Adamın ayılması için şu ya da bu önlemleri alabilirlerdi. Ama hiçbir şey yapmadılar. Hatta bazıları eğilmiş baygın adamın başucunda yüksek sesle tekbir getiriyordu. Sanırım cinleri ve perileri kovalamak için böyle yapıyorlardı. Böylelikle adamın içine girdiğine inandıkları cinlerin kaçacağını sanıyorlardı!

Çadırlardan birinin arkasına saklanmış, olup biteni izliyor, söylenenleri dinliyordum. Zavallı adam için yüreğim parçalanıyor, ama bir şey yapamıyordum. Adamlara görünmem başımı olmadık bir belâyâ sokabilirdi.

Zaman geçiyor ve saklandığım yerde giderek daha çok bunalıyordum. Aklımın bir yanı sonucu ne olursa olsun çık adamı kurtar derken diğer yanı da başını derde sokma diyordu. Tam